

[Enggaard.]

interesser, og disse samfundsinteresser er i vidt omfang også sammenfaldende med de studerendes interesser, men det er samfundet, der må fastlægge og bestemme de rammer, som er de væsentlige for, hvordan systemet skal fungere, også ud fra den betragtning, at det jo er samfundet, som betaler regningen.

Det er et hovedindtryk hos mig efter den megen diskussion, der har været omkring universitetsstyrelseslovgivningen, at mange af de diskussioner, der er ført, de angreb, der er ført frem, har været baseret på udenværker i systemet: valgmetoder, valgperioder og andre ting, og i mindre grad har været rettet imod indholdet, virkemåden og effektiviteten af systemet. Jeg tror, det vil være nyttigt, om der nu efter den lange og hårde strid i de senere måneder kunne koncentreret flere kræfter om at få universiteterne til at fungere bedst muligt som undervisningssteder og forskningssteder ud fra de meget betydelige interesser for alle grupper, som dette rummer.

Der er brugt hårde ord i debatten, utvivlsomt vel også hårdere ord, end det ved eftertanke vil blive fundet berettiget af debattens parter senere hen. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, da jeg hørte socialdemokratiets ordfører i denne sag, hr. Orla Møllers vel holdte tale, som var præget af meget stærke ord, at jeg ønsker i virkeligheden for hr. Orla Møller, som jo er et elskeligt og rart menneske, at han aldrig må komme i den situation at skulle være landets undervisningsminister og varetage dette ansvar. Da ville hr. Orla Møller med rette kunne sige: min værste fjende er mine gamle taler.

Der har været nogle afgørende skillelinjer imellem oppositionen på den ene side og regeringspartierne på den anden side, som først og fremmest har været baseret på spørgsmålet om indflydelsens størrelse for studenterne, om den skulle være af størrelsesordenen $\frac{1}{3}$, eller om den skulle være 50 pct. eller, som et par mindretal har ment, efter systemet én mand én stemme. Det kan diskuteres frem og tilbage, hvorvidt den ene eller den anden af disse tankegange er mest demokratisk; jeg tror imidlertid, at det kun vil være de mest yderliggående, som vil gå til systemet én mand én stemme, og at det derfor næppe er noget, som for nærværende

har praktisk interesse ved behandlingen af dette lovforslag.

Om ændringerne vedrørende valgmetoden til konsistorium vil jeg sige, at jeg kan tiltræde den ændring, som er foreslået af ministeren. Man kan ved listevalg, hvis man ønsker at afholde listevalg, opnå det, at de forskellige faglige eller uddannelsespolitiske opfattelser kan komme til udtryk i de forskellige organer, og det gælder såvel for studentersiden som for lærersiden. Jeg lægger vægt på det forhold, at valgmetoden for disse to grupper i princippet bliver ens, sådan at man kan dele sig efter anskuelser, som man måtte have med hensyn til, hvordan uddannelsespolitik eller faglige spørgsmål skal ordnes.

Studenterrådet kommer således slet ikke ind i lovens bestemmelser om valg til universitetsorganerne, men jeg betragter det alligevel som en given ting, at studenterrådet, som ministeren også har givet udtryk for det over for folketingsudvalget, igennem sin bevilling på finansloven fortsat skal støttes på en sådan måde, at det vil kunne opfylde den lange række af opgaver i forhold til studenterne og andre, som studenterrådet vitterlig har. Men da studenterne så kraftigt har ønsket, at bestemmelserne om studenterrådets sammensætning kom ud af loven, ser jeg ingen årsag til, at man skulle opretholde dem.

I forbindelse med udvalgsarbejdet synes jeg også, at der er sket en værdifuld afklaring af studienævnenes kompetence. Jeg skal ikke gå i detaljer her, men henviser til betænkningens formuleringer og de optrykte bilag, som uddyber spørgsmålet.

Men jeg vil gerne understrege værdien af, at det fra ministeriets side sikres, at det væsentlige indhold i uddannelserne er ens dér, hvor en uddannelse kan erhverves ved flere forskellige universiteter eller læreanstalter. Jeg tror, det er nødvendigt, at uddannede kandidater, som søger samme stilling, kan bedømmes efter en fælles målestok. En sådan målestok er en sammenlignelig eksamen, og uden at eksaminer derfor skal være tro kopier af hinanden ved forskellige læreanstalter, må der alligevel være et sådant væsentligt fælles indhold, at en sammenligning er rimelig.

Vi har fra venstres side allerede ved lovforslagets første behandling understreget